

Aicinājums

Tā mūs pamāca Mārtiņš Luters

Brauksim ekskursijā!

26. maijā notiks jau par tradīciju kļuvusī Bikeru draudzes pavasara ekskursija. Šoreiz ekskursantu ceļš vedīs uz Latgales pusi.

Pirmā ceļotājus sagaidīs senatnīgā, greznā jūgendstila un eklektisma formās celtā Lūznavas muižas pils. Nākamais apskates objekts būs "Akminiši" Kaunatas pagastā – keramiķa Ēvalda Vasiļevska darbnīca un ceplis. Ē. Vasiļevskis ir lielisks sava amata pratējs, kurš savus darbus veido pēc visnenākajām tradīcijām. Piemēram, trauki tiek apdedzināti bedres tipa ceplī svēpējuma tehnikā. Kas ir šī tehnika ar noslēpumaino nosaukumu – to varēs noskaidrot ekskursijas laikā, jo būs iespēja

vērot keramiķus viņu darbā, būt klāt svinīgajā cepla izņemšanas brīdī, kā arī iegādāties tradicionālos Latgales keramikas izstrādājumus.

Lai remdētu ekskursantu izsalkumu, Rāznas ezera krastā paredzēta viegla maltīte – zivju zupa (no ezera zivīm).

Tāpat kā citus gadus, arī šoreiz tiks apskatīta baznīca – Rēzeknes Svētās Trīsvienības Evaņģēliski luteriskā baznīca, kas celta 1938. gadā.

Tālāk ekskursijas maršruts vedīs uz Latgales kultūras un sabiedriskā darbinieka, valstsvīra, garīdznieka Franča Trasuna muzeju "Kolnasātu". Ekskursijas noslēgumā paredzētas vakariņas šī paša muzeja romantiskajā ābeļdārzā.

Papildu informācija un pieteikšanās – pie Ingas Rancānes (mob. tālr. 2655527).

BDA

Jauna grāmata

Šā gada aprīlī tika izdots jauns Jaunās Derības tulkojums latviešu valodā. Tāpat kā pirmais Bībeles tulkojums, arī šis ir tapis ar Zviedrijas karaļa un Zviedrijas Bībeles biedrības atbalstu.

Šo tulkojumu sauc par ekumenisku, jo – lai arī to veikuši divi luterāņu mācītāji – pie teksta gala varianta tapšanas strādāja arī katoļu, pareizticīgo, adventistu un citu konfesiju teologi.

Pēc diviem, trim

gadiem ir iecerēts izdot visas Bībeles jaunu tulkojumu. Paredzēti divi izdevumi – ar apokrifu grāmatām un bez tām. Sagatavojot šo jauno pilno Bībeles izdevumu, arī Jaunās Derības teksts vēl tiks caurlasīts un rediģēts, jo jau ir pamanītas kļūdas, kas līdz nākošajam izdevumam jāizlabo. BDA

Jaunās Derības tulkotāji –
Dainis Zeps un Aleksandrs Bīte

Finanšu pārskats par 2007. gada martu

Ieņēmumi	
Ziedojumi no kolektēm	1 181,41
Draudzes nodoklis	159,60
Mērķa ziedojumi diakonijai	152,36
Mērķa ziedojumi draudzes avīzei	34,76
Nomas maksa par zemi un ēku	
Bīķernieku ielā 121	169 920,00
Hansabankas procenti	12,12
Kopā	171 460,25
Izdevumi	
Saimnieciskie izdevumi	219,03
Draudzes darbinieku (5) algas	565,29
Ienākumu nod. (par draudzes darbiniekiem)	131,77
Sociālais nod. (par draudzes darbiniekiem)	247,83
Draudzes avīzes drukāšana	178,18
Zemes mērīšana	92,43
Hansabankas pakalpojumi	8,30
Elektroenerģija	147,11
Tālrunis	33,84
Atdots aizņēmums Parex bankai	140 000,00
Medikamentu iegāde (diakonija)	19,48
Pabalsti (diakonija)	223,00
Ziedi, dāvinājumi (diakonija)	101,02
Kopā	141 967,28

LATVIJAS EVAŅĒLISKI LUTERISKĀS BAZNĪCAS

BIKERU DRAUDZĒ

Dievkalpojumi

Svētdienās	10:00
Otrdienās	7:00
Katehēzes	
Pirmdienās	18:00
Sestdienās	9:00 *
Sestdienās	10:15 (krievu valodā) *
Bībeles stundas	
Trešdienās	18:00 *
Sestdienās	11:15 (krievu valodā) *
Mācītājs pieņem apmeklētājus	
Pirmdienās	17:00–18:00
Trešdienās	17:00–18:00 *

Uzziņas pa tālr. 7702517, 7537229, 29172798

* vasarā nenotiks!

Par laulību

Tur, kur laulības kārtā ir sava vārda cienīga un saucama par īstu laulības dzīvi, vīrs un sieva izturas viens pret otru tā, ka vispirms tiem ir īsta, sirsnīga uzticība savā starpā, – kā Salamans savās pamācībās, Sal.pam. 31:11, slavēdams dievbijīgu sievu, saka: viņas vīrs sirds var uz viņu paļauties, tas ir, viņš tai uztic savu miesu un dzīvību, naudu, mantu un godu. Savukārt sievas sirds turas pie viņas vīra, kas ir tās lielākais dārgums uz zemes. Jo pie viņa sieva atrod godu, palīdzību un patvērumu visās savās vajadzībās. Šādas pilnīgas, vienlīdzīgas, mūžīgas, sirsnīgas uzticēšanās nav citu cilvēku un kārtu starpā – ne starp kungu un kalpu, ne starp saimnieci un kalponi, pat ne starp bērniem un vecākiem. Jo tur savstarpējā mīlestība nav tik vienlīdzīga, stipra un pilnīga, un citur cilvēki nepaliek mūžīgā, Dieva iedibinātā savienībā, kādā tie ir laulības kārtā. Jo 1. Moz. 2:24 Dievs saka: "... vīrs atstās savu tēvu un māti un pieķersies savai sievai..."

Precētu ļaužu klēpī Dievs ieliek dvēseles, kuras ir nākušas no viņu miesām un pie kurām viņiem ir jāveic visi kristīga cilvēka darbi. Jo, kad viņi māca saviem bērniem Evaņģēliju, tad vecāki pilnīgi noteikti ir viņu apustuļi, bīskapi un Dieva kalpi.

Tēvs un māte savu bērnu dēļ var nopelnīt vai nu debesis, vai eļļi, – atkarībā no tā, cik labi vai slikti viņi tos ievada dzīvē. BDA

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 5 (21)

2007. gada maijs

Ģimene: mīlestībai un kārtībai

Guntars Baikovs

"Pakļaujieties cits citam Kristus bijībā: jūs, sievas, – saviem vīriem kā Kungam, jo vīrs ir sievas galva. Jūs, vīri, mīliet savas sievas tāpat kā Kristus ir mīlējis Savu draudzi un pats Sevi tās labā ir ziedojis. Bērni, esiet paklausīgi saviem vecākiem Kungā, jo tas ir taisni. Godā savu tēvu un māti, šis ir pirmais baušlis, kura apsolījums ir: lai tev labi klātos un tu ilgi dzīvotu vīrs zemes. Jūs, tēvi, netramdiat savus bērnus, bet audziniet un māciet viņus paklausībā Kungam." (Ef. 5:21–22, 25; 6:1–4)

Svētie Raksti mums atklāj Dievu kā mīlestības un kārtības Dievu. Kā varenu Dievu, kurš caur Sevi un uz Sevi ir radījis visas lietas, kas ir, – redzamās un neredzamās. Viņš pats ir noteicis katras lietas mērķi un pareizu lietojumu – tas pilnā mērā attiecināms arī uz ģimeni. Dievs radīja cilvēkus pēc Sava tēla un līdzības. Dieva būtība izpaužas došanā, un visa Dieva radība nes šo Viņa būtības atspulgu. Viss, kas ir radīts, pastāv un darbojas ne sevis, bet citu labā. Dabas elementi un spēki, debesu spīdekļi, augi un dzīvnieki, visa radība. Gaisma apspīd, ūdens veldzē, koki dod augļus – ne sev, bet citiem. Izrauj kādu posmu no šīs pilnības, un uz sekām nebūs ilgi jāgaida.

Arī cilvēks ir radīts pēc Dieva tēla un līdzības, arī cilvēks nes šo Dieva būtības atspulgu – došanu no sevis. Varbūt tieši tādēļ cilvēki ir radīti dzīvei ģimenē. Kad Dievs radīja pirmos cilvēkus, Viņš radīja vīrieti un sievieti. Viņi ir divi, bet tikai laulības vienībā viņi spēj piepildīt Dieva doto uzdevumu – "augļojieties un vairojieties!" (1.Moz. 1:28). Apustuļis Pāvils vīru nosauca par sievas galvu. Galva un ķermenis nespēj pastāvēt atsevišķi, bet gan tikai un vienīgi kā vienots veselums. "Tad nu tie nav vairs divi, bet viena miesa." (Mk. 10:8)

Dieva mīlestības daba izpaužas radīšanā. Dieva došanu no Sevis mēs redzam visā radītajā pasaulē ap mums. Un arī mēs esam veidoti tā, lai spētu dot no sevis. Iesākumā, kad grēka sekas vēl nebija skārušas mūsu dvēseles pašus dziļumus, cilvēki sekoja Dieva iecerei taisnībā un

svētumā. Taču tas tā bija tikai īsu laika sprīdi. Grēks un sacelšanās pret Dieva gribu kļuva par mūsu dzīves daļu. Arī došanu arvien biežāk aizstāja ņemšana.

Taču Dievs nepieļauj, lai kāds postītu Viņa darbu. Arī pēc cilvēka grēkā krišanas Dieva nodoms nav mainījies, un Viņa roka ir gana varena, lai to īstenotu. Viss ir radīts caur Kristu un uz Kristu. Arī ģimene kā Dieva iedibinājums kalpo mūsu Kunga nodomam – tā ir Dieva palīgs radīšanā. Tādēļ ģimene ir vieta, kurā jāiemājo mīlestībai un kārtībai. Ādama pravietojums, ka "vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu" (1.Moz. 2:24), izskanēja laikā, kad vēl nebija ne tēvu, ne māšu, un skaidri liecina, kāda ir Dieva iecerētā kārtība cilvēku dzīvei sabiedrībā.

Frans Hals (1581?–1666)
"Ainava ar ģimeni"

Šo pašu kārtību atkal un atkal mums atgādina arī apustuļi. Ģimene ir veids, kā Kungs piepilda Savu nodomu. Divu cilvēku – vīra un sievas – vienība ļauj nākt pasaulē jaunai dzīvībai. Ģimene ir vieta, kurā jaunajai dzīvībai jātop par cilvēku, kas Kristībā un ticībā atjaunots pēc Dieva tēla un līdzības. Ģimene nes lielu atbildību Dieva priekšā par katru bērniņu, kas tai uzticēts. Tieši tādēļ tā, kā Dieva iedibinājums, piedzīvo tik lielus uzbrukumus no pasaules. Izpostīt ģimeni – tas nozīmē izpostīt Dieva nodomu. Tādēļ ir svarīgi jo nopietni uz klausīt un pārdomāt Pāvila rakstīto.

"Pakļaujieties cits citam Kristus bijībā." Laulāto savstarpējā pakļaušanās un labprātīgā nodošanās kalpošanā otram lai balstās Kristus mīlestības atziņā: "Ja Dievs mūs tā ir mīlējis, tad arī mums pienākas citam citu mīlēt." (1.Jņ. 4:11) Kā Dievs ir devis un dod mums no

Sevis, ik dienas mūs uzturēdams, vadīdams un sargādams, tā arī mums jānodod sevi kalpošanā laulātajam draugam.

Sievas, [pakļaujieties] saviem vīriem kā Kungam, [...] vīri, mīliet savas sievas tāpat kā Kristus ir mīlējis Savu draudzi." Kungs Kristus ir atskaites punkts un arī mērķis. Savā kalpošanā laulībā un ģimenes dzīvē mums jālūkojas uz To Kungu. Viņa bezgalīgā mīlestība pret mums ir paraugs un avots mīlestībai starp vīru un sievu. Laba laulība sākas nevis labi pazīstot vienam otru, bet labi pazīstot Kungu Kristu. Viņa iedibinātā ģimenes kārtība lai tiek turēta godā – viss no Kunga Kristus un uz Kungu Kristu!

"Bērni, esiet paklausīgi vecākiem Kungā, jo tas ir taisni." Šis ir pirmais baušlis, kas nosaka cilvēku savstarpējās attiecības. Tieši šī [4.] baušļa pildīšanas nozīmīgums ir apliecināts ar Dieva apsolījumu: tad tev labi klāsies un tu ilgi dzīvosi savā zemē. Paklausība vecākiem ir paklausība Tam Kungam. Un tikai paklausībā Tam Kungam mēs tiekam sagatavoti Viņa svētības saņemšanai.

Vecāki, "audziniet un māciet viņus paklausībā Kungam". Uzdevums ir ne vien rūpēties par to, lai viņi uzaug, bet arī izaudzināt, lai,

Kristum atnākot, mēs varētu mierīgu sirdi sacīt: "Lūk, še es esmu no bērni, ko Dievs man devis." (Ebr. 2:13) Katrs cilvēks dzimst, lai beigu beigās iepazītu savu Debesu Tēvu. Tas arī ir vecāku kā Dieva vietnieku galvenais uzdevums – vest katru bērniņu uz Tēva mājām.

Ir viens vārds, kas apvieno visu, ko Pāvils ir rakstījis kā pamācības kristīgas ģimenes dzīvei – gan vīra un sievas, gan vecāku un bērnu attiecībām. Šis vārds ir: Kungs – mūsu Kungs un Pestītājs Jēzus Kristus. Viņš ir ikvienas dzīvības aizsākums, Viņš ir ģimenes iedibinātājs, un Viņš ir mūsu visu mērķis. Ja Kristus mīlestība un Dieva pavēlētā kārtība ģimenē ir mūsu balsti, tad, paša Kristus vadīti, arī mēs, vecāki un bērni, varam svētīgi nodzīvot šo dzīvi šeit un iemantot mūžīgo dzīvošanu Dieva Dēla valstībā. Lai labi izdodas! Āmen.

Vēsture

Mātes vai Ģimenes diena?

Maija Krēslīņa

Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas draudzēs maija otrajā svētdienā, kā jau tas ierasts, tiek svinēta Ģimenes diena. Droši vien būsiet ievērojuši, ka laicīgajos kalendāros šī diena arī atzīmēta pie svināmām dienām, taču nevis kā Ģimenes, bet gan kā Mātes diena. Maija otrajā svētdienā Mātes diena tiek svinēta arī daudzās Eiropas valstīs, ASV, Austrālijā un citviet pasaulē.

Ir nācies dzirdēt, ka Latvijā tradīciju Mātes dienas vietā svinēt Ģimenes dienu 1939. gadā ieviesis Kārlis Ulmanis – acīmredzot, lai stiprinātu sabiedrībā ģimeniskās vērtības. To netieši apstiprina tas, ka arī Amerikas latviešu draudzēs (LELBA) maija otrajā svētdienā tiek svinēta Ģimenes diena, un, kā zināms, trimdas latvieši ir dedzīgi mūsu tautas īpašo tradīciju turētāji.

Tā kā sākotnēji šī diena tomēr ir bijusi Mātes diena, piedāvāju nelielu ieskatu šīs svināmās dienas vēsturē.

Kaut arī lielākajā daļā zemju un valstu Mātes dienu svin maija otrajā svētdienā, ir valstis, kurās to svin citos datumos. To mēdz skaidrot ar šīs dienas atšķirīgo izcelsmi. Piemēram, daži uzskata, ka šī

diena cēlusies no mātes kulta senajā Grieķijā, kur no 15. līdz 18. martam tika svinēti svētki par godu zemes mātei un auglības dievietei Kibelei (romiešu *Magna Mater deorum Idaea* [lielā Idas dievu māte]).

Amerikā un daudzās Āfrikas valstīs Mātes dienas ideja pārņemta no britiem. Anglijā Mātes svētdiena, kas mūsdienās parasti saukta par Mātes dienu, tiek atzīmēta Ciešanu laika ceturtajā svētdienā (*Leatere* svētdienā trīs nedēļas pirms Lieldienām), un tiek uzskatīts, ka šo dienu sāka svinēt 16. gadsimtā, pateicoties kristiešu parāzai reizi gadā apmeklēt savu mātes baznīcu. Visbiežāk tā bija lielākā vietējā baznīca vai tuvākā katedrāle. Daudzi vēsturnieki min, ka jaunie amatnieku mācekļi un kalpones šajā nedēļas nogalē dabūja brīvdienas, lai varētu apciemot savas ģimenes.

Sekularizācijas ietekmē mūsdienu Anglijā šajā dienā tiek svinēta vienkārši Mātes diena, izrādot pateicību mātēm, tomēr dažās baznīcās joprojām atceras šīs dienas vēsturisko izcelsmi, godinot Jaunavu Mariju un ņemot vērā tradicionālo "mātes baznīcas" ideju.

Dažviet Mātes svētdienu sauca arī par Rozā (Rozes) svētdienu un šajā dienā baznīcās Ciešanu laika violetās drānas tika nomainītas pret rozā. Dažās Anglijas baznīcās šī bija vienīgā diena Ciešanu laikā, kad drīkstēja laulāties.

Katoļu baznīcā ar šo dienu saistās kāda cita tradīcija. Pāvests šajā svētdienā sūtījis zelta rozi katolisko zemju valdniekiem, kuri tad tika iesvētīti. Tādēļ šo dienu dažreiz sauca arī par *Dominica de Rosa*.

Amerikā pēc pilsoņu kara, aicinot sievietes apvienoties pretkara kustībā, tradīciju svinēt Mātes dienu aizsāka Mātes dienas proklamācijas autore Džūlija Varda Hova. Kaut arī Amerikā Mātes dienu svin maija otrajā svētdienā, dažos Kanādas anglikāņu baznīcas kalendāros kā Mātes diena saglabāta Ciešanu laika ceturta svētdiena.

Mātes dienas svinēšana gan sakņojas kristīgā tradīcijā, pieminot baznīcu kā mūsu māti un dodot godu Jaunavai Marijai, tomēr arī Ģimenes dienas svinēšanai rodams labs pamatojums Bībelē. Ģimene ir pirmā Dieva radītā institūcija, kura veido un balsta visu sabiedrību kopumā. Mums katram ir sava ģimene – katrs esam māte vai tēvs, vīrs vai sieva, vecāki vai bērni. Turklāt – un tas ir vēl svarīgāk – mēs visi, kas Kristībā esam no jauna dzimuši, esam viena Tēva bērni un viena ģimene Kristū. ☪☪☪

Draudzes dzīve

tikai vispārīgos vilcienos tika norādīts uz paveikto un uz tiem aktuālajiem darbiem, kas padomei vēl risināmi. Kasieris savukārt sniedza kopsavilkumu par iepriekšējā gada ienākumiem un izdevumiem.

Diakonija s vadītājas Ingas Rancānes sagatavoto ziņojumu nolasīja Daina Siliņa, un visbeidzot daži vārdi tika teikti arī par svētdienas skolu (*Par to stāstīja L. Čakare*. – Red. piez.). Te mūsu lielākais prieks ir arī liela rūpe, jo, svētdienas skolai skaitliski pieaugot, telpu jautājums ir kļuvis visai "spiedīgs". Taču nupat, Baložu

ģimenei pārceļoties uz savu jauno māju, ir atbrīvojušās telpas draudzei piederošajā namā. Šeit, iespējams, jau sākot ar maiju varēs darboties viena svētdienas skolas grupa. Otrā – vecākā – turpmāk varēs izmantot sakristejas augšstābu, kur līdz šim pulcējās mazie.

7. Citi jautājumi

Tā kā citu jautājumu un piebilžu nebija, es no savas puses gribētu pateikt divus personīgus paldies. Vispirms mūsu ērģelnieci Elitai Bitei par draudzes ansambli, kurā ir gan profesionāli mūziķi, gan vienkārši cilvēki ar labām, skaistām balsīm. Ikviens baznīcas svētki tādējādi kļūst arī par svētkiem ausīm un dvēselei.

Otrs paldies ir Baibai Čunčiņai – mūsu dievnama uzcītīgajai kopējai, kuras darbu mēs parasti uztveram kā pašsaprotamu, pat neaizdomājoties, cik laika un pūļu tas prasa. ☪☪☪

Pēc sapulces

Eva Lūse

Kā to nosaka *LELB Satversme, draudzes valdei ir pienākums "reizi trijos gados sasaukt draudzes sapulci padomes vēlēšanām un reizi gadā informācijas nolūkos". Atkal viens gads ir paskrējis, un nu divi mūsu draudzes locekļi dalās savos iespaidos par tikko notikušo kopsapulci.*

Kaspars Lācis. Domāju, ka šādas sapulces ir nepieciešamas, jo ir jābūt saiknei starp ierindas baznīcēniem un tiem cilvēkiem, kas vada baznīcas un draudzes dzīvi. Kopš esmu draudzē, es vienmēr esmu piedalījies. Šī man bija jau trešā sapulce. Tieši no sapulcēm es zinu, kuri cilvēki draudzē ir atbildīgi par attiecīgajiem jautājumiem, un, ja man kādreiz rodas problēmas vai vajadzības, zinu, pie kā vērsties un kam prasīt padomu.

Es novērtēju to, ka sapulce tiek rīkota sestdienā, lai varētu tikt arī tie cilvēki, kuri strādā, un ir žēl, ka tik maz cilvēku nāk. Varbūt cilvēkos ir pārāk maz vēlmes līdzdarboties un trūkst līdzatbildības par notiekošo draudzē. Tas ir tāpat kā ar talkām – vieni un tie paši cilvēki tajās piedalās. Ja ir nepieciešams kādu darbu izdarīt, parasti vieglāk ir piezvanīt konkrētiem cilvēkiem, jo darba darītāji beigās izrādās tie paši.

Ināra Vilka. Sapulces dod priekšstatu par to, kas notiek draudzē. Tā tik vēl trūka, ka vienreiz gadā es nevarētu atnākt uz sapulci! Nāku gan pienākuma dēļ, gan arī tāpēc, ka mani interesē tas, kas notiek draudzē, arī saimnieciski jautājumi. Un es uzticos tiem cilvēkiem, kas veic savus pienākumus, un domāju, ka mūsu draudzē viss notiek godprātīgi.

Kuru jautājumu apspriešana jums šķita būtiskākā?

Kaspars. Mācītāja pirmie aizrādījumi – tie man noteikti visvairāk iekrita sirdī. Pārējais īpaši neizcēlās, jo šķita vairāk vai mazāk zināms. Draudzes padome šogad nebija jāvēlē, tāpēc sapulces gaita bija diezgan raita. Pārskati un ziņojumi bija labi, varbūt vienīgi daži varēja būt īsāki un konkrētāki.

Ināra. Dažas uzstāšanās klusās runāšanas dēļ bija grūti uztvert, bet vairāk ir jādodomā par to, ko mācītājs sākumā teica. Vispirms par ģērbšanās veidu dievkalpojamos. Kopumā mani netraucē tas, kā tas ir mūsu draudzē, tomēr vienu reizi gan biju neizpratnē. Kāda meitenei bija vējjaka ar angļu uzrakstu "Elle" uz muguras, tad gan man šķita nepiemēroti, ka ar tādu iet pie Dievgalda. Par košļājamām gumijām kādreiz domāju tā – varbūt cilvēki tādā veidā mēģina atradināties no smēķēšanas, un tad es tam vairs nepievēršu uzmanību un tas mani nekaitina.

Jādomā arī par mācītāja sacīto, ka draudzē esam vienoti ķermeņa locekļi, tomēr diez vai vienmēr rīkojamies un darbojamies kā vienota miesa. Arī par sevi varu teikt, ka ne vienmēr esmu piedalījies sadraudzībā pēc dievkalpojuma. Tam ir iemesli, taču vienotības veicināšanai par labu tas nenāk.

Par kuriem jautājumiem jūs gribētu vairāk uzzināt?

Kaspars. Tas būtu jāvērtē pēc aktualitātes. Šoreiz, domāju, vairāk būtu bijis jāinformē par zemes iznomāšanu – par pamatnosacījumiem, uz kādiem zeme ir iznomāta, kādas ir perspektīvas, kas notiek tajā vai citā gadījumā, ko nozīmē iespējas pārskatīt līguma nosacījumus (tā bija rakstfiks avīzē).

Kristības, iesvētības

15. aprīlī, proti – Baltajā jeb Toma svētdienā, mūsu dievnāmā notika kristību un iesvētību dievkalpojums, kurā kristītas un iesvētītas tika Dace Bārīte un Irēna Pēkale, bet iesvētīta – Daina Bērziņa.

Daina kā mazs bērniņš ir kristīta jau 1956. gadā, bet tagad pēc paziņas ieteikuma ir atnākusi uz mūsu draudzi. Tā Daina sākusī nākt uz mācībām, un viņa uzskata, ka turpmākajā dzīvē iemācītais ļoti noderēs.

Daina. Viss, ko tur mācīja, ir ļoti vajadzīgs katram cilvēkam. Man ir skaidrs, ka pēc šiem principiem ir jādzīvo un viss iemācītais ir jāņem vērā. Arī tie vārdi, ko mācītājs teica iesvētībās – par to, ka visi esam kā viena koka zari, kas ir vienoti ticībā Kristum un draudzē, man dziļi iespaidās sirdī. Man bija šī vienotības sajūta, un es saprotu, ka pie tās ir jāturas.

Dace ir viena no māsām, kas tika gan kristīta, gan iesvētīta. Viņa stāsta par to, kā Dievs viņu vedis pie ticības, uz baznīcu.

Dace. Es jau pirms dažiem gadiem biju sākusī nākt uz mācībām, bet tā iznāca, ka pārtraucu to darīt, un pēc tam manā dzīvē viss it kā sagriezās. Tomēr Dievs visu vērsa par labu, un man bija sajūta, ka ir jāatnāk uz baznīcu pateikties par to. Tā es atkal sāku nākt uz katehēzes nodarbībām, lai gan sākumā neko daudz nesapratu no stāstītā.

Mans saderinātais ir mācītāja palīgs katoļu baznīcā, bet man par šīm lietām nebija nekādas nojēgas. Te viss nāca no jauna. Pirmajās reizēs pat nevarēju iedziļināties stāstītājā, kur nu vēl uzdot kādu jautājumu. Man bija bail kaut ko prasīt. Bet tad vairākas reizes iegādājās tā, ka tos jautājumus, kurus es savā prātā biju iedomājusies, uzdeva kāds cits, un tad jau es pati arī kaut ko iedrošinājos pajautāt.

Kad mācītājs runā, man ir tāds savilņojums, ka šķiet – pat sirds lēk. Arī jau baznīcā ieejot, man sirds trīs no satraukuma. Es atceros, kad man bija kādi padmit gadi, tad arī jutu lielu satraukumu, ieejot baznīcā, man reizēm pat zosāda sametās, bet tas bija pavisam citādi, it kā kāds mani atgrūstu, atbaidītu no tās. Tagad ir citādi, ir miers un prieks. Es arī uz grēksūdzī nēju tik daudz ar nožēlu, bet ar prieku, ka varu savus grēkus izsūdzēt. Visa mana dzīve ir pārvērtusies, man ir citāds skats uz notikumiem. Piemēram, bērēs. Ja agrāk man bija bail iet kaplīcā, es nevarēju to izdarīt bez lielas piespiešanās, tad tagad tā vairs nav, man nav bail. Kopš sāku nākt uz baznīcu, visu savu dzīvi un apkārtējos redzu daudz spožākās un košākās krāsās, viss ir kļuvis tāds mīļš un jauks. Es gribu pateikt lielu paldies mācītājam, ka viņš ar Dieva Vārda pasludināšanu un ticības pamatlietu iemācīšanu ir pārveidojis manu dzīvi. Tagad man ir cita domāšana, cita attieksme pret dzīvi.

Irēna Pēkale, Daina Bērziņa un Dace Bārīte

To pašu varu teikt arī par saviem bērniem (abus bērniņus gribam kristīt pēc iespējas drīz), arī viņi, kopš esam sākušī nākt baznīcā, ir mainījušies. Īpaši tas sakāms par vecāko meitu, kura apmeklēja svētdienas skolu. Viņā ir zudusi liela daļa no tās spītības, kas bija vērojama agrāk, tagad viņa ir daudz mierīgāka un ļoti labprāt nāk uz nodarbībām svētdienas skolā, to gan nevarētu teikt par bērnodārza apmeklējumu.

Grūtākais šobrīd ir tas, ka ne visi apkārtējie pieņem manus tagadējos uzskatus un izmainīto dzīvi. Pat kristīti tuvinieki un radi daudz ko negrib pieņemt un daudz kam negrib piekrist, taču ceru, ka ar Dieva palīdzību arī šīs attiecības sakārtosies. ☪☪☪

Pulcējušies sapulcei

Laila Čakare

Kad bija pienākusi sestdiena, 14. aprīlis, bija klāt arī Biķeru draudzes pilnsapulces diena. Sapulce sākās sešos vakarā, bija sapulcējušies apmēram desmit procenti no kopējā draudzes locekļu skaita. Pēc dziesmas un mācītāja sacītas lūgšanas, kā jau tas pienākas, tika ievēlēti sapulces vadītājs un protokoliste. Sapulci vadīja mācītājs Aleksandrs Bite, visu pierakstīja Daina Siliņa. Darba gaitā bija paredzēti septiņi punkti, un gandrīz visi arī tika izpildīti.

1. Mācītāja Aleksandra Bites uzruna

Mācītājs uzrunu sāka ar to, ka mūsu draudze aug, un, kā jau katrā augšanā, tai jāiziet cauri dažādām augšanas grūtībām. Salīdzinājumam mācītājs nolāsīja 1. Kor. 12:14–27 par to, ka ikviens draudzes loceklis ir vienas un vienotas miesas loceklis. Arī visas uzrunas galvenā tēma bija par draudzi kā vienotu veselumu, dzīvu organismu, kurā katram loceklim ir sava vieta. Pirmām kārtām mums jāpatur prātā, ka neviens loceklis nav miesā tāpēc, lai aprūpētu pats sevi, bet gan lai kalpotu citiem locekļiem un visai miesai kopumā.

Tālāk mācītājs pievērsās konkrētiem jautājumiem, kas pārdomājami un risināmi mūsu draudzē:

1) par piedienīgu un nepiedienīgu gērbšanos, nākot uz dievkalpojumu. Brīvā stila cienītājiem būtu vērts padomāt, vai ar savu pārlikto brīvību neaizvainojam un neapgrēcinām citus;

2) jautājums, kas varētu būt ļoti sāpīgs vismaz dažiem draudzes locekļiem, – kopā dzīvošana nelaulātiem. Varam jau atrunāties, ka tā ir mūsu laika un apkārtējās pasaules diktēta "kārtība". Bet vai tad pasaule ir tā, kas diktē noteikumus baznīcai? Ja vēlamies saņemt Dieva dāvanas un svētības, vai tiešām mēs varam būt droši, ka tās saņemsim, tīši ignorējot Viņa noteikto kārtību? Dievs ir devis brīnišķīgus apsolījumus un svētības laulības kārtai, bet nekur nav teicis, ka, izvairoties no atbildības, mēs atbrīvosimies no ciešanām un pārbaudījumiem. "Un kad

viens loceklis cieš, tad visi locekļi cieš līdzī, 1. Kor. 12:26 saka apustulis Pāvils par draudzi. Paši to neapzinādamies, mēs sāpinām arī sev tuvos un mīļos;

3) līdz šim mūsu draudzei ir gājis secen lielais posts, ko nes šķelšanās. Lai Dievs dod mums to nepiedzīvot arī turpmāk. Tomēr jāatceras, ka pie ķildām un šķelšanās visātrāk noved mēlnesība un aprunāšana. Te nu mums jābūt izturīgiem un pastāvīgiem cīņā ar savu grēcīgo dabu, neļaujot mēlei sevi pievilt un pavināt. Raudzīsimies uz tām lietām, kas mūs vieno, nevis šķir, – uz tām brīnišķīgajām dāvanām, ar kādām Dievs mūsu draudzi ir svētījis. Un tādu nav maz.

Šie pamācības vārdi, kaut varēja šķist smagi, tomēr bija svētīgi un vajadzīgi, jo uzrunāja daudzas – varbūt pat visu klātesošo – sirdis. Tiem sekoja pateicības: draudzes padomei par aizvien mērķtiecīgāku darbu dažādu saimniecisku jautājumu kārtošana; svētdienas skolas skolotājiem, kuri – par spīti visai mūsdienu cilvēku aizņemtībai – atrod laiku un spēku mācīties, lai spētu labāk mācīt citus; diakonijai, kurā iesaistās aizvien vairāk draudzes locekļi; visiem brīvprātīgajiem darbiniekiem; ziedotājiem un īpaši – uzcītīgajiem aizlūdzējiem, jo visas labās lietas pirmām kārtām notiek ar Dieva svētību.

Informācija pārdomām. Šobrīd 300 LELB draudzēs ir 140 mācītāji (tai skaitā arhibīskaps, prāvesti un patstāvīgi kalpojoši evaņģēlisti). Tas nozīmē, ka katrs mācītājs kalpo vismaz divās vai trijās draudzēs, tomēr vēl ir astoņas draudzes, kurās nav pastāvīga mācītāja. Vairums draudžu ir nelielas, bieži tajās ir tikai daži desmiti draudzes locekļu, un tās nespēj nodrošināt iztikai savam mācītājam. Tajā pašā laikā gan baznīcai kopumā, gan draudzēm atsevišķi pieder lieli īpašumi, kuri netiek pienācīgi apsaimniekoti un nedod nekādus ienākumus. Ja apsaimniekošana būtu pārdomāta, ar iegūtajiem līdzekļiem varētu gādāt ne vien par pienācīgu atalgojumu visiem mācītājiem, bet arī uzturēt Luteru akadēmiju, izdot grāmatas un, nodrošinot visas vietējās baznīcas vajadzības, pat sūtīt misionārus uz tālām eksotiskām zemēm. Arī mūsu draudzei var rasties iespēja un vajadzība kalpot baznīcas kopējām interesēm ar to, ko Dievs mums piešķirīs un ko esam saņēmuši mantojumā no iepriekšējām paaudzēm.

Uzrunas noslēgumā mācītājs pieminēja mūsu evaņģēlista Guntara Baikova svētīgo kalpošanu draudzē. Tāpat aicināja mūs uzcītīgāk apmeklēt Bībeles stundas, kurās šobrīd tiek lasīta pravieša Jesajas grāmata. Mums vēlreiz tika atgādināts par katehēzēm un Bībeles stundām krievu valodā, uz kurām varam aicināt savus krievvalodīgos draugus.

Arī *Grāmatu lasītāju klubiņš* ik pa laikam sasparojas, un vēl divas labas grāmatas tajā ir apspriestas – Dīriha Bonhēfera "Dzīve kopībā" un Bo Gīra "Kristus baznīca". Savukārt, lai noskaidrotu, ko draudze vēlas sagaidīt no draudzes avīzes, klātesošie tika lūgti aizpildīt aptaujas lapas.

Nelielu diskusiju aizsāka Kaspars Lācis, jautājot par iespēju tikt pie pēdējo Bībeles stundu ierakstiem. Šajā ziņā ar Andra Znotiņa pašaieliedzīgajiem pūliņiem vien acīmredzami nepietiek, un tiek jau domāts par iespējamiem tehniskiem risinājumiem.

2. Draudzes priekšnieka Ivo Ozoliņa ziņojums

Atgriezoties pie mācītāja teiktā, ka arī mums kā draudzes locekļiem jāaizrauda, ja redzam pie sava tuvākā kādu grēku vai aplamību, Ivo aicināja vispirms padomāt, ko un kā sacīt, lai savu brāli vai māsu neaizvainotu un labi domātā pamācība nekļūtu par iemeslu atkrišanai vai aiziešanai no draudzes.

Draudzes priekšnieks ar pateicību pieminēja anonīmos ziedotājus, kuri ir devuši iespēju draudzē paveikt lielas lietas. Arī pie jaunajiem zvaniem mūsu dievnams ir ticis ar šāda ziedotāja palīdzību.

Ir jau noslēgts nomas līgums par mūsu zemes īpašumu Biķernieku ielā 121. Gaidāmais ienākums no šīs nomas ir 13 000 latu mēnesī, no kuriem 10% ik mēnesi tiks ziedoti Konsistorijai. Kaut arī pirmajā gadā mēs pēc vienošanās saņemsim tikai pusi šīs summas, tomēr tas mūsu draudzei dos iespēju uzsākt draudzes nama celtniecību, palielināt algas jau esošajiem algotajiem draudzes darbiniekiem, kā arī piešķirt algu svētdienas skolas vadītājam. Par to, ka šis līgums tika veiksmīgi un bez liekas kavēšanās noslēgts, īpaša pateicība pienākas Juristam un draudzes padomes loceklim Aigaram Lūsim.

Ivo Ozoliņš arī informēja sapulci, ka šobrīd baznīcā tiek ierīkota signalizācija – gan pret ugunsgrēku, gan pret ielausanos. Tiek risināts ērģeļu iegādes jautājums, kuru atvešanai un uzstādīšanai tiks izlietots savulaik saņemtais mērķziedojums – 5000 lati.

3.–6. Citu padomes locekļu atskaites

Gan revīzijas komisijas vadītājs Ilmārs Auseklis, gan arī draudzes kasieris Uldis Šneiders atgādināja, ka finanšu pārskatus tagad regulāri varam lasīt draudzes avīzē. Tāpēc revīzijas komisijas ziņojumā šoreiz

Lasītājs jautā

Lūdzu, paskaidrojiet vārdus no Pāvila 1. Kor. 11:5–16. Kā tas viss saskan ar mūsdienu tendencēm?

Ar cieņu – L.L.

Atbild draudzes mācītājs Aleksandrs Bite

Galvenais jautājums, kas rodas, izlasot šos Pāvila vārdus, saistās ar uzvedību draudzē un dievkalpojumā. Vienkāršākā veidā mēs varētu par šiem Pāvila vārdiem jautāt: "Vai Pāvils šeit nosaka to, ka sievietei dievkalpojumā ir jāpielūdz Dievs ar apsegtu galvu? Un, ja tas ir tā, tad kāpēc šodien gandrīz visās baznīcās tas tā vairs nenotiek? Vai tadā gadījumā šodienas ticīgie nav atmetuši kādu patiešām svarīgu garīgās kārtības noteikumu?"

Pāvils patiešām raksta par to, ka sievietei jāpielūdz Dievs ar apsegtu galvu, un nopietni iesaka korintiešiem turēties pie šādas kārtības. Arī citas draudzes, kā var spriest no Pāvila sacītā, tajos laikos turas pie tādas kārtības. Turklāt var saprast, ka Pāvils, rakstīdams šos vārdus, neievieš neko jaunu, bet tikai apstiprina visiem saprotamu un visur pieņemtu normu.

Lai labāk saprastu to, kas Pāvila vēstules pirmajiem lasītājiem bija pašsaprotams un skaidrs, bet mums – ne gluži, ir nepieciešams izlasīt to, kas rakstīts mazliet iepriekš, jo Pāvils izsaka mūsu apskatāmos vārdus saistībā ar trešajā pantā

sacīto: "Bet es gribu, lai jūs ņemtu vērā, ka ikkatra vīra galva ir Kristus, bet sievas galva ir vīrs, bet Kristus galva ir Dievs." Viss tālāk rakstītais ir ieteikts kā ārēja uzvedība, kas apliecina šo garīgo kārtību, ko šodien teologi dažkārt sauc par "vadības principu".

Tāpēc Pāvils raksta, ka "katra sieva, kas ar neapsegtu galvu lūdz Dievu vai runā kā praviete, dara kaunu savai galvai". Trešajā pantā rakstītais mums paskaidro, ka galva, ko sieva šādā veidā apkauno, ir viņas vīrs vai kāds cits vīrietis (piem., tēvs), ko Dievs ir licis pār viņu. Kāpēc Pāvils runā par sievas lūgšanu ar neapsegtu galvu kā par sava vīra apkaunošanu? No vēstures avotiem mums ir droši zināms, ka tā laika grieķu un ebreju sabiedrībā bija vispārpieņemts šo sievietes pakļautību vīrietim – vīram, tēvam, mācītājam – apliecināt ar galvas apsegšanu. Līdzīgi tas noticis arī citās tautās. Arī mūsu senči ir turējušies pie līdzīgas paražas – precētās sievas valkājušas īpašas galvassegas, kas tās atšķirušas no neprecētajām, arī tā ir sava veida pakļautības zīme vīram.

Iemesls, kādēļ Pāvils raksta korintiešiem par šiem jautājumiem, acīmredzot ir dažu draudzes sieviešu vēlme klaji izrādīt apkārtējiem savu emancipēto jeb no ierastās kārtības neatkarīgo nostāju: "Nepakļaujos nevienam, daru, ko gribu!" Tolaik katrs, kas redzēja sievieti ar neapsegtu galvu, saprata šādu viņas rīcību kā izaicinājumu vispārpieņemtajām normām, un šāda uzvedība

varēja norādīt arī uz cita veida nepakļaušanos vispārējiem tikumības standartiem, piem., uz seksuālo izlaidību. Kristīgā draudzē, protams, šāda nostāja nebija pieļaujama.

Kopš tām dienām ir pagājis krietni daudz laika – gandrīz divi gadu tūkstoši. Tomēr arī mēs domājam par to, kas šodienas apstākļos būtu ārēja nicinājuma izrādīšana pret Dieva iecelto kārtību, kura nosaka, ka "sievass galva ir vīrs". Taču šķiet, ka Pāvila pieminētā galvas segas nevalkāšana jau sen tāda vairs nav. Tādēļ arī mūsu priekšgājēji ticības lietās nav vairs uzskatījuši, ka šāda kārtība būtu obligāti jāpatur draudzē. Vai viņi rīkojušies pareizi? Domāju – jā, jo šodien galvassegas valkāšana vai nevalkāšana draudzē vairs nevienam neko neizsaka, arī pats Pāvils taču galu galā saka: "Spriediet paši: vai pieklājas sievietei." (13. p.). Tas norāda uz to, ka šīs lietas ir izšķiramas draudzei pašai saskaņā ar to, kas tajā vai citā vietā, laikā, apstākļos "sievai pieklājas". Pāvils taču nesaka: "Tā ir Tā Kunga pavēle uz mūžīgiem laikiem, ka sievietei būtu Dievu lūgt ar apsegtu galvu!", bet gan: "Spriediet paši: vai pieklājas sievietei." Tas mums šodien nozīmē: "Spriediet paši: kas pieklājas sievietei saskaņā ar to, ka viņas galva ir vīrs". Bet tas jau ir plašāks sarunas temats, ko risināsim, ja Dievs vēlēš.

Jauna grāmata

Luterisma mantojuma fonds (LMF) mūs atkal iepriecina ar jaunu izdevumu – tā ir *Dž. E. Vīta grāmata "Vieta, kur stāvēt"*. Tās autors mums jau ir pazīstams – savulaik LMF apgādā iznākusi viņa grāmata "Postmodernie laiki", kuru pirms trim gadiem apspriedis arī Biķeru lasītāju klubs.

Grāmatai "Vieta, kur stāvēt" autors devis apakšvirsrakstu, kas atklāj tās saturu: "Dieva vārds Mārtiņa Luteru dzīvē". Šodien, ģimenes dienā, lai rosinātu vēlmi šo darbu izlasīt, mazliet ielūkosimies vienā no grāmatas nodaļām, kas vēsta par Luteru ģimeni.

[...] Galu galā Luters izlēma: "Ja man tas izdosies, es precēšu Katrīnu par izaicinājumu velnam un visiem saviem pretiniekiem." Pēc lūgšanas par šim iespējamam laulībām, viņš bija ticis pie "veselas iemeslu divīzijas par labu šim lēmumam: šīs precības iepriecinās tēvu, tracinās pāvestu, liks eņģeļiem smieties un velnam raudāt."

[...] Kate .. rūpējās par savu vīru, kas pats pret sevi bija visai bezrūpīgs, un raudzījās, lai viņš būtu kārtīgi apģērbies, paēdis un vesels. Viņa Luteru patiesi uzbaroja, un agrāko kalsnumu nomainīja druknumam, kādā viņš parasti ir pazīstams.

[...] Luters pilnīgi noteikti bija ģimenes galva, bet arī Katrīna savā ziņā bija stipra sieviete, un šie abi kļuva viens otram par papildinājumu.

Lutera vēstulēs sievietei varam redzēt viņu dziļo savstarpējo pieķeršanos. Viņi viens otru atbalstīja gan emocionāli, gan garīgi, bet dažkārt arī viens otru kacināja.

"Mana riba Kate tevi sveicina," Luters rakstīja kādam savam draugam pēc pirmā laulības gada. "Viņu savā nabadzībā es nomainītu pat pret visu Krēza bagātību." Luters arī teica, ka nomainītu viņu pret Franciju un Venēciju. Viņš sauca Katī par imperatori, teologi un Dieva dāvanu.

Pirmais bērns viņiem piedzima 1526. gada 7. jūnijā. Luters mazajam Hansam bija maigs tēvs. Viņš dēlu guldīja, kā šūpldziesmu teikdams vārdus: "Guli nu un esi dievbijīgs. Es tev neatstāšu naudu, bet es tev atstāšu bagāto Dievu. Tikai esi dievbijīgs."

Meita Elizabete piedzima 1527. gadā. Viņa nomira pēc astoņiem mēnešiem. Vecāki bija satriekti. Pēc meitas nāves Luters rakstīja:

"Nomira daļa no viņas tēva un mātes sirds." 1529. gadā viņiem piedzima nākošā meita – Magdalēna. Vecāki viņu loloja, bet arī viņa nomira jau viena gada vecumā. 1531. gada 9. novembrī piedzima Mārtiņš. Pāvils piedzima 1533. gada 29. janvārī. Un tad meita Margarēta piedzima 1534. gadā tieši uz Ziemassvētkiem.

Lutera "Galda runas" – sarunu pieraksti pie pusdienu galda starp Lutერიem un viņu neskaitāmajiem viesiem – ietver daudzus vērtīgus vēstījumus par Luteru pāri. Kā piemērs var kalpot šādi pāris gadījumi.

Reiz Luters teica: "Kādreiz vīram būtu vairāk par vienu sievu." – "Tikai velns kaut ko tādu varētu pieņemt par patiesību," Kate atbildēja. Un viņa citēja Pāvilu par to, ka baznīcas vadītājam ir jābūt vienas sievas vīram. "Tiesa," teica Luters, "bet var būt arī izņēmumi." – "Ja tā," Kate atbildēja, "tad es tevi atstāšu ar visiem bērniem un iešu atpakaļ klosterī."

Kādu dienu, kad Luters bija nomāktā un gandrīz vai izmisuša garastāvoklī, Kate uzvilka melnu kleitu. Luters drīz vien jautāja: "Vai tu dodies uz bērēm?" – "Nē," viņa atbildēja, "bet, ja nu tu uzvedies tā, it kā Dievs būtu miris, tad es gribēju tev pievienoties sērās." Luters saprata viņas domu un pieveica savu nomāktību.

LUTERISMA ANATOMIJAS ĪSAIS KURSS NE TIKAI IESĀCĒJIEM

Aleksandrs Bite

(Nobeigums.)

Viņi mīlojas pie Tava nama labumiem¹

Augsburgas ticības apliecība par baznīcu māca, "ka visos laikos pastāv viena svēta baznīca. Bet baznīca ir svēto draudze, kurā pareizi māca

Evaņģēliju un pareizi pārvalda sakramentus. Un patiesai baznīcas vienībai pietiek ar vienprātību Evaņģēlija mācībā un sakramentu pārvaldīšanā. Nav arī nepieciešams, ka cilvēku ieviestās tradīcijas, rituāli jeb ceremonijas visur būtu vienādas. [...] baznīca īstā nozīmē ir svēto un patiesi ticīgo draudze."²

Kad cilvēki dzird, ka baznīca ir viena, tad parasti rodas jautājums: kura tad ir īstā baznīca? Uz šo jautājumu mēdz atbildēt dažādi.

Romas katoļu oficiālā atbilde ir: viena svēta baznīca ir Romas katoļu baznīca, jo tai ir pāvests, īstie bīskapi un garīdznieki. Par vienīgo īsto baznīcu sevi atzīst arī austrumu pareizticīgo baznīca, jau tās nosaukums skaidri izsaka šo pretenziju. Šādu uzskatu pauž arī vairākas radikālas sekts, kas māca, ka tikai tajās ir pestīšana.

Visu laiku ekumenisti redz šo vienu svēto baznīcu kā nākotnes vīziju, kura jāīsteno, apvienojot visas konfesijas, un kuras prototips ir kāda iedomāta baznīcas institucionāla vienība senatnē.

Tie, kuriem Svēto Rakstu patiesība ir samērā vienaldzīga un kuri grib būt labi visiem, sludina, ka vienu svētu baznīcu veido visas konfesijas un novirzieni, katrs ar savu atšķirīgo mācību un ticību.

Mūsu baznīca atbild šādi: vienmēr ir bijusi, ir un būs viena svēta baznīca, kurai pieder visi dažādo konfesiju ļaudis, kas tic uz Jēzu un Viņa dāvāto pestīšanu. Šī baznīca ir atrodama tur, kur tiek sludināts Kristus Evaņģēlijs un ļaudīm tiek doti Kristus sakramenti jeb, paša Kristus vārdiem runājot, tur, kur ļaudis tiek kristīti un mācīti turēt to, ko Kristus ir pavēlējis Savai draudzei virs zemes. Šādā draudzē Kristus ir apsoliļis Savu pastāvīgu klātbūtni: "Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." (Mt. 28:19–20)

Konfesionālās dogmatikas jeb

luteriskajai mācībai uzticīgās dogmatikas apkopotājs Dž.T. Millers par to raksta: "Termina *Baznīca* definīcija ir nozīmīga, ņemot vērā tos daudzus maldus, kādi saistās ar šo jautājumu. Saskaņā ar Rakstiem cilvēku par Baznīcas locekli padara vienīgi ticība (*fiducia cordis*) Kristum, kas ir miris par pasaules grēkiem, un ne piederība kādai vietējai baznīcai, ne žēlastības līdzekļu ārēja lietošana, ne kādu amatu pildīšana redzamajās baznīcās, ne mēģinājumi imitēt Kristus piemēru, ārēji sekojot Viņam (Ap.d. 5:14). Tādēļ tādi mūsu dogmatiku izteikumi kā *Sola fides in Christum membra ecclesiae constituit; Christiani sunt ecclesia*³ ir patiesi bibliiski, jo Kristus svētās Baznīcas loceklis ir vienīgi tas, kurš patiesi tic Viņam (Ap.d. 16:31)."⁴

Šie vārdi labi paskaidro, ka mūsu ticības tēvi, savā ticības apliecībā sacīdami, ka "baznīca īstā nozīmē ir svēto un patiesi ticīgo draudze", neierobežo baznīcu ar savu draudzi vai savu piekritēju pulciņu – luterāņiem. Visur, kur Kristus Evaņģēlijs tiek sludināts un Viņa iedibinātie sakramenti tiek lietoti – pat, ja tas notiek ierobežoti un nepilnīgi –, tur ir Kristus baznīca jeb Viņa svētie. Mēs gan nevaram zināt droši, kuri tie ir, un viegli varam šajā ziņā kļūdīties, kādus cilvēkus atzīdami par īsteni ticīgiem, bet citus – par neticīgiem, taču viena lieta ir skaidra: ticīgie ir atrodami tikai baznīcā jeb vietā, kur divi vai trīs ir sapulcējušies Kristus vārdā un kur Kristus ir klātesošs (Mt. 18:20). Citiem vārdiem sakot – ārpus cilvēkiem redzamās baznīcas (kas top redzama vārda sludināšanā un sakramentu izdalīšanā) nav patiesās jeb Dievam redzamās baznīcas, nav izglābšanas no mūžīgās sodības un nav ticīgo.

No iepriekš sacītā jāsaprot, ka tādi pasaulīgu ļaužu izteikumi kā "Dievam es ticu, bet uz baznīcu es neeju", "Uz baznīcu jau nav jānāk, jo Dievu es taču varu pielūgt arī mājās", "Es kontaktējos ar Dievu, kad esmu pie dabas", "Šeit, kapos, ir mana baznīca, kur es aprunājos ar Dievu un saviem aizgājušajiem tuviniekiem..." ir tikai tukšas runas, ar kurām tie piesedz savu neticību, vienaldzību pret Kristu un Viņa Evaņģēliju – vienaldzību pret Dieva lietām vispār.

Protams, mācītājam itin bieži ir jānobrīnās, kāpēc cilvēki ar šādu "ticības apliecinājumu" nāk uz baznīcu, lai nokristītu savus bērnus, salaulātos vai kristīgi izvadītu savus mirušos, vai lai īstenotu kādas savas īpatnās un mānītīgās iedomas – paņemt *svēto ūdeni*, *nolikt svecīti*, iesvētīt kādus priekšmetus vai

celtnes utt. Tad nākas vaicāt šiem ļaudīm: "Ja jau baznīcā nav nekā tāda, kā jums pietrūktu jūsu "garīgajai" dzīvei un ko jūs nevarētu izdarīt mājās vai kur citur, ko tad jūs šurpu nākat? Vai tad jums mājās nav ūdens, lai nokristītu savus bērnus, skaistu telpu, kurās jūs varētu laulāties, labu vārdu, ar kuriem izvadīt savus mirušos, vai vietas, kur nolikt savas svecītes?"

Protams, šie baznīcas noliedzēji ar savu rīcību skaidri parāda, ka pat viņi sirds dziļumos apzinās, ka baznīcā ir "kaut kas tāds", ko viņi nekur citur nevar iegūt. Kas tad šis "kaut kas tāds" ir?

Mārtiņš Luters savā Mazajā Katehismā māca, ka Baznīca ir tā vieta, kur sanāk kopā un īstenojas viss, kas saistīts ar ticību un pestīšanu: "*Es ticu, ka es ar savu paša spēku un prātu nevaru uz Jēzu Kristu, savu Kungu, ticēt, nedz pie Viņa nākt, bet Svētais Gars ar Evaņģēliju mani aicinājis, ar Savām dāvanām apgaismojis, svētdarījis un uzturējis patiesajā ticībā, tāpat kā Viņš visu kristīgo draudzi virs zemes aicina, pulcina, apgaismo, svētdars un pie Jēzus Kristus uztur vienīgajā patiesajā ticībā. Šinī kristīgajā draudzē Viņš man un visiem ticīgajiem ik dienas bagātīgi piedod visus grēkus un pastarajā dienā uzmodinās mani un visus mirušos, un dos man līdz ar visiem uz Kristu ticīgajiem mūžīgu dzīvošanu. Patiesi, tas tā ir.*"⁵

Lutera sacītais nav nekas jauns, jau senais ķēniņš Dāvids izsaka šādu pat domu: "*Cik brīnišķa, Kungs, ir Tava žēlastība! Cilvēku bērni nāk pie Tevis un glābjas Tāvu spārnu pavēnī! Viņi mīlojas pie Tava nama labumiem, Tu viņus dzirdini no Sava prieka straute. Jo pie Tevis ir dzīvības avots, un Tavā gaismā mēs redzam gaismu. Izplet Savu žēlastību pār tiem, kas Tevi pazīst, un Savu taisnību pār tiem, kam skaidra sirds!*" (Ps. 36:8–11) Un citur par ticīgajiem sacīts, ka "dēstīti Tā Kunga namā, viņi zaļo mūsu Dieva pagalmos" (Ps. 92:14). Dieva nams jeb draudze, kas pulcējas ap Dieva dāvātajām svētajām lietām, pie Dieva ļaudīm vienmēr ir tikusi saprasta kā vieta, kur saņemama mūžīga svētība un piedzīvojama pestījoša Dieva klātbūtne.

No tā izriet: lai gan mācība par baznīcu tiek izdalīta kā atsevišķs ticības loceklis *corpus doctrinae* jeb *mācības ķermenī*, baznīca pati tomēr ir tā realitāte, Kristus miesa (kā apustuļa Pāvila raksti mums to

atklāj), kurā ir ietverti visi ticīgie līdz ar visiem pārējiem mācības locekļiem.

Pareizi atšķirt būtisko no nebūtiskā

Zīmīgi, ka daudzas ārējas lietas, kuras nemācītie ļaudis parasti uzskata par būtiskām īstas baznīcas pazīmēm, luteriskajām ticības apliecībām uzticīgi teologi, mācītāji un laji nemaz par tādām var neuzskatīt. Piemēram, dažas luterāņu baznīcas sauc savus augstākos vadītājus par bīskapiem un arhibīskapiem, citas – par superintendentiem, vēl citas – par prezidentiem. Cits piemērs – daži luterāņu mācītāji valkā vēl nesen tik tradicionālos talārus, citi – albas un citus senos baznīcas liturģiskos tērpus, vēl daži citi iecienījuši tipisko Romas katoļu priesteru tērpu – sutanu; taču dažviet pasaulē varēs sastapt arī tādus luterāņus, kuru draudzēs vispār nelieto liturģiskos tērpus, bet mācītājs notur dievkalpojumu vienkāršā uzvalkā. Arī baznīcas pārvalde dažādās luteriskajās baznīcās var būtiski atšķirties. Turklāt luterāņiem nav kopējas augstākas institucionālas virsvadības. Dažādās baznīcās un pat draudzēs lieto atšķirīgas liturģijas un kopj atšķirīgas tradīcijas. Kas tad vieno luterāņus un dara tos par luterāņiem?

Visas iepriekš pieminētās un vēl daudzas citas lietas ir cilvēku ieviestas un tiek mūsu baznīcā sauktas par otršķirīgām jeb nebūtiskām. Jau citētajā Augsburgas ticības apliecības artikulā ir sacīts: "*Nav arī nepieciešams, ka cilvēku ieviestās tradīcijas, rituāli jeb ceremonijas visur būtu vienādas.*" Baznīcas identitāti un vienību rada būtiskās lietas, jo "*patiesai baznīcas vienībai pietiek ar vienprātību Evaņģēlija mācībā un sakramentu pārvaldīšanā.*"

Evaņģēlija mācība un izpratne par sakramentiem ir baznīcas galvenās lietas. Protams, vienmēr jāpatur prātā, ka patiesā Evaņģēlija mācība un izpratne par sakramentiem ietver sevī daudzus būtiskus ticības jautājumus, par ko jau iepriekš daudz tika sacīts: pareizo mācību par Dievu un Jēzus Kristus personu un darbu, par iedzimto grēku un attaisnošanu ticībā utt. Šī iemesla dēļ mūsu ticības tēvi ir rūpīgi apskatījuši šos un vēl daudzus citus būtiskos ticības jautājumus.

Kā *pareizi* atšķirt būtiskās lietas no nebūtiskajām? Būtu vieglprātīgi un pat bīstami apgalvot, kā tas diemžēl reizēm ir ticis darīts luteriskajā baznīcā, ka par nebūtiskām jeb adiaforām nosauktās lietas būtu tik nesvarīgas, ka tām nav jāpievērš nekāda uzmanība. Arī nebūtiskās lietas reizēm mēdz ļoti nepārprotami izteikt būtiskās.

Te varētu minēt kādu pavisam

vienkāršu piemēru. Baznīcēnu ģērbšanās veids viņu ikdienā un dievkalpojumu laikā mūsu baznīcā netiek uzskatīts par būtisku ticības jautājumu, taču gadījumā, ja kāda sieviete, kas sevi sauc par kristietī, ikdienā labprāt valkā vai ierodas uz dievkalpojumu izaicinošā un pavadinošā ietērpā, tad tas parasti liecina par laulības pārkāpšanas grēku, kas tur gūstā viņas sirdi. Kāds varētu šeit sacīt: "Mēs taču visi esam grēcinieki, nenosodīsim viens otru tik bargi!" Jā gan, arī katra atpestīta grēcinieka sirdī mājā daudz grēki, un viņa sirds ir vienīgi Dieva ziņā, kas to dziedina, taču vilkt vai nevilkt mugurā dekolētū, caurspīdīgu, īsu vai kādā citā veidā kristīgai dzīvei un dievkalpojumam nepiedienīgu tērpu gan ir vienīgi pašas grēcinieces ziņā.

Iedomāsimies uz brīdi, par kādu elles priekškambari pārvērstos mūsu dievkalpojumi, ja mantkārīgie plāfītos ar saviem naudas žūksņiem un žvazdinātu zelta ķēdes, alkoholiķi nāktu uz baznīcu ar alus un degvīna pudelēm rokā, varmācīgie vicinātu pa gaisu dūres, mietus un nažus un katrs lielīgi izrādītu savus apslēptos grēkus: "Re, kas man ir!" Vai tas liecinātu par pašu galveno – ka mēs kristieši taču cīnāmies ar saviem grēkiem un dzīvojam atjaunotā, Dieva izmainītā dzīvē? Protams, nē! Vai tad šīs šķietami mācībai un ticībai nebūtiskās un otršķirīgās lietas neaizskatu un nepestītu pašu galveno? Postītu gan! Vai tad tas būtu pieļaujams kristīgā draudzē? Nekādā ziņā. Atklāta grēka izrādīšana kristieša dzīvē un dievkalpojumā grauj draudzi, apgrēcina, pazemo un apkauno pārējos ticības brāļus un māsas, dod ļaunu un nepatiesu liecību par baznīcu "tiem, kas ārā" – t.i., neticīgajiem.

Nepareiza izpratne par to, kā baznīcā izturēties pret otršķirīgām lietām var parādīties arī daudz apslēptākā veidā. Piemēram, lai arī tāda vai citāda liturģiskā kārtība pati par sevi nav būtisks ticības jautājums, tomēr liturģija baznīcā vienmēr ir tikusi uzskatīta un saukta par "dziedāto dogmu", jo tā savos tekstos un darbībās vienmēr ir izteikusi baznīcas mācību. Tādēļ arī dažādām konfesijām ir dažādas liturģijas. Pārņemot citas konfesijas liturģijas elementus, līdzī tiek ienesta arī šīs citas konfesijas draudzes ticības izpratne.

Līdzīgi tas var notikt arī ar mācītāju liturģiskajiem tērpiem un citiem baznīciskiem "aksesuāriem". Tie, kas luteriskajā baznīcā pirmie sāk lietot un ievieš citām konfesijām tradicionāli raksturīgus atribūtus, parasti vēlas arī pieņemt kādas šīm konfesijām raksturīgas mācības, ko mūsu ticības tēvi ir noraidījuši vai nav uzskatījuši par pieņemamām, un vēlas noraidīt kādas no tām mācībām, ko mūsu ticības tēvi ir uzskatījuši par būtiskām un nozīmīgām. Ko citu gan lai no tā izsecina?

Mūsu baznīcas ticības apliecībās tā sauktās nebūtiskās jeb adiaforās ticības lietas šī iemesla dēļ ir tikušas rūpīgi izvērtētas. Par nebūtiskām un otršķirīgām lietām mēs nevaram runāt situācijā, "kad, izmantojot

ārēju, adiaforu lietu vārdu un izskatu, tiek piedāvātas tādas lietas, kuras (lai arī tās būtu pārkrāsotas citā krāsā) tomēr savos pamatos ir pret Dieva vārdu, – tad tās nav uzskatāmas par brīvām, indierentām lietām, bet gan par tādām, no kurām ir jāizvairās kā no Dieva aizliegtām lietām. Tā arī īstai, brīvai adiaforai nav pieskaitāmas ceremonijas, kuras .. rada iespaidu, it kā mūsu ticība un pāvestības ticība daudz neatšķirtos viena no otras un it kā mēs neiebilstu pret to. Adiaforās nav arī ceremonijas, kad tās tiek rīkotas, lai radītu ilūziju, ka līdz ar tām abas pretējās ticības ir samierinātas un darītas par vienu miesu (tas ir, par vienu baznīcu), nedz arī tādas ceremonijas, kuru ietekmē pamazām varētu sekot pievienošanās pāvestībai un novēršanās no skaidrā Evaņģēlija mācības un patiesās ticības."⁶

Lai gan baznīca Svētajos Rakstos tiek saukta augstos un cēlos vārdos – par Kristus miesu, par "patiesības balstu un pamatu", par Dieva tautu –, tā nedrīkst pat mēģināt pacelties pāri vai "lēkt pāri pār savu galvu" Kristu. "Lēkt pāri pār savu galvu" mēģina visi, kas grib pacelties pāri pār to, kas ir rakstīts (sal. 1. Kor. 4:6), proti, pār vārdiem, kas nāk no Galvas – Kristus. Patiesā baznīca vienmēr ir sevi labprātīgi pakļāvusi Rakstiem, tā nekad nav dīžojusies ar savu pašas autoritāti un varu. Varētu pat sacīt, ka pastāv kāda cieša likumsakarība – jo lielāka autoritāte un nozīme tiek piešķirta baznīcas institūcijām, amatiem, atsevišķām personām un cilvēku ieviestām tradīcijām, jo zemāka šajā baznīcā kļūst Svēto Rakstu un baznīcas ticības apliecības autoritāte un nozīme.

Noslēgumā

Mēs esam nonākuši pie *Luterisma anatomijas īsā kursa* noslēguma. Protams, būtu vēl daudz lietu, ko apskatīt un pārspriest. Par dažām no tām jau iepriekš ir rakstīts mūsu draudzes avīzē (*Mazā skaidrojošā vārdnīca, Daži mīti par grēksūdzi luteriskajā baznīcā* u.c.), par citām, ja Dievs vēlē, varēs izlasīt turpmāk. Ceru, ka šis raksts kādam ir palīdzējis labāk un dziļāk izprast mūsu baznīcas mācību un tās likumsakarības, pamudinājis meklēt un skatīties dziļāk Kristus Evaņģēlijā. Ja tā, tad tas ir nesis savus augļus. Novēlu visiem mūsu draudzes avīzes lasītājiem Dieva svētību un tādu pat uzticību Kristum un Viņa baznīcas mācībai, kāda tā ir bijusi mūsu krietnajiem un svētīgajiem ticības tēviem.

1 Ps. 36:9

2 VII,1–3, VIII, 1.

3 Lat. – *Vienīgi ticība uz Kristu padara par Baznīcas locekli; Baznīca ir kristieši.*

4 *Millers Dž. T. Kristīgā dogmatika.* – R.: LMF/SR, 561.

5 MK II, 6.

6 KF Pamatdeklarācija X, 5.